

Bergen, den arm om haar heen leggend; ik heb altijd veel van hem gehouden en nu hij door mijn schuld zoo verongelikt is, nog veel meer."

„Maar zijn jullie dan gek," riep oom Albert hen toe. „Dat kan je toch geen ernst zijn! Ik zeg je, ik geef mijn toestemming niet; Albertine weet niet wat zij doet!"

„Dat weet ik wel, booze oude man!" riep Albertine uit, haar van ontroering hoog gekleurd gezichtje naar hem toekeerend; „ga nu toch heen! Ik heb uw toestemming immers niet noodig! Ik zeg u, ik wil niets meer van u weten: u moogt mij onterven ook: voor alle schatten van de wereld wil ik mijn goeden Joost niet missen. Maar ga nu heen, bid ik u: — ik vind u onverdragelijk!"

„Ik ga al, stil maar! Ik waarschuw je echter nog eenmaal ernstig: weet wel wat je doet!"

„Niemand antwoordde en toen keerde hij zich om. Doch Albertine riep hem nog achterna: „u moet hem excuus vragen, anders word ik nooit meer goed op u!"

Albert van Bergen had zich groot gehouden; toen hij den gang over ging naar zijn kamer, was hij als versuft. En toen hij een uur later, stil de trap afsloop en het hôtel verliet, had hij een gevoel, alsof het gebouw van zijn eigen voortreffelijkheid en wereldkennis tot in zijn grondvesten heen en weer geschud was.

Wat had hij zich daar leelijk vergist! Nu was Joost Winckel op eens de held van een roman: Alexander en Louise zouden Albertine haar zin geven en met zijn hooge verwachtingen was het op eens uit. En hij had het toch zoo goed met haar voor gehad!

„Me voila, monsieur! Waar gaat u heen?" klonk het hem tegen, en opziende zag hij jonker Drostén vóór zich, met parelgrijze handschoenen aan en breede witte manchetten. Hij kon niet nalaten even aan het woord *kwast* te denken.

„Een eindje loopen," sprak hij verstrooid. „Gaat u mee, jonker?"

„Pardon, excuseer! ik wilde even mijn opwachting maken bij den papa van mejuffrouw uwe nicht. En dan wilde ik u zeggen, dat er nog wel plaatsen open zijn in de opera, maar niet veel meer, dus we moeten decideeren. Wat zijn de plannen?"

„Ik weet het niet; ik wil zeggen, ik voor mij zal er geen gebruik van maken! En wat uw bezoek bij de familie betreft, raad ik u aan, dat nog maar wat uit te stellen. Dit oogenblik is niet heel best gekozen!"

„En waarom niet, als ik vragen mag? Is mevrouw weer nerveus?"

„Nee, of liever ja! wel een beetje. Eigenlijk zijn ze alle drie van streek. Om je de waarheid te zeggen, jonker, ik zou u maar raden er in 't geheel niet heen te gaan. Ik ben... ik meen... ik heb daar een zonderlinge ontdekking gedaan."

„Maar wat is er dan toch, mijn waarde heer?"

„Ik geloof dat het maar het beste is, u op de hoogte te brengen om verdere vergissingen te voorkomen. Mijn nichtje is in stilte geëngageerd."

„Mijnheer Van Bergen! Moet dit soms een grap verbeelden?"